

Körmös

X szakmai szervezet választmányát évek óta nem lehet határozatképesen összehívni. Egy másik egyesület vezetősége pedig megengedhette magának, hogy két évig nem tájékoztatta tagságát a működéséről. A harmadik mintegy hétszáz meghívót küldött ki tanácskozására, százhuszan visszajeleztek, eljöttek negyvennégyen. A negyedik rendszeresen 3-4 fővel ülésezik. Az Országos Köznevelési Tanács körkérdésére – miről is szóljon éves jelentése – a határidő lejárta előtt néhány nappal három civil szervezet küldött választ. Más – horizontális – szervezeti felhívások rendre válasz nélkül maradnak. A magyar sajtó is csak akkor figyel fel valamelyik szervezetre, ha „balhét” sejt. De még balhé sincs.

Véget ért volna az egyesületek világának kora? Lecsengett a folyamat, mely az évtizedfordulón százszámra hívta életre, nagy buzgalomban, a pedagógusszakma civil közösségeit?

Tudom, a közlekedési költségek megfizethetetlenek. Szervezeti életre alig jut ráérő idő. Ennyit romlottak volna a viszonyok?

Vagy más viszonyok romlottak? Az egykori egyesületalapítók – ki itt, ki ott – integrálódtak a „politikai szférába”, némelykor egyenesen a hatalomba? S mint a hordozórakéta első fokozatát – a magas úrbe lépve – levetették magukról a civil szervezet civil kurázsiját? Másoknak elég, ha – akár az áhított hatalmon innen is – legitimációs pallónak használják szervezetüket, felhívásuk, kiáltványuk, levelük, üzenetük alatt hatásosnak vélik megbizatusuk forrását? Vagy kudarcok kövezték ki az egykori hadiösvényeket? S ki figyel ma már egy civilszervezeti üzenetre? Még egymáséira is alig.

Mégis: van-e más útja szakmánk csoportjainak értelmiségi műhelyként való megjelenésére saját helyi társadalmukban, az országos közélet fórumain, sőt saját tanári szobáikban, mint civil közösségekben, szakmai egyesületben megtanulni az érett értelmiségi viselkedés, fellépés, szakmai érvelés, mások érvelésének meghallgatása írott és íratlan szabályait?

Freudenyi László